

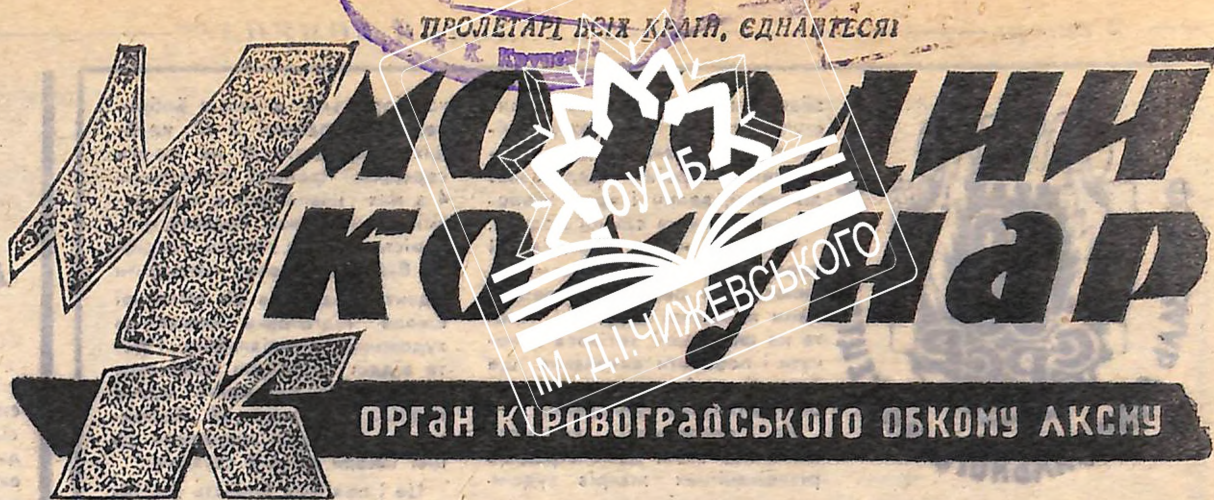
ВІРНІСТЬ ДРУЖБИ

З 15 по 18 червня в Демократичній Республіці В'єтнам перебувала з дружнім неофіційним візитом радянська делегація на чолі з членом Політбюро ЦК КПРС, Головою Президії Верховної Ради СРСР М. В. Підгорним.

Між радянською і в'єтнамською сторонами відбулися переговори, в ході яких обговорювалися питання дальшого зміцнення і розвитку відносин дружби, бойової солідарності та братерського співробітництва між Радянським Союзом і Демократичною Республікою В'єтнам та становище у В'єтнамі в зв'язку з триваючою збройною інтервенцією американського імперіалізму проти в'єтнамського народу і посиленням агресивних дій США проти соціалістичної держави — Демократичної Республіки В'єтнам.

Від імені Політбюро ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Радянського уряду радянська делегація висловила почуття братерської солідарності з героїчним в'єтнамським народом. Вірні принципи пролетарського інтернаціоналізму, Комуністична партія Радянського Союзу, уряд СРСР, весь радянський народ подають і далі надаватимуть необхідну допомогу та підтримку в'єтнамському народові в його справедливій боротьбі проти імперіалістичної агресії, за свободу і незалежність своєї батьківщини.

(ТАРС).



ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання XIII
№ 75 (1555).

ЧЕТВЕР, 22 червня 1972 р.

Ціна 2 коп.

ОРІЄНТИР КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ДІЇ

1968 року дала перші тонни промислового вугілля шахта «Верболозівська». А на повну потужність вона запрацювала минулого року. На ній перейшов колектив шахти 2—3, де добування вугілля згорнулось. І нині на «Верболозівській» — 82 комсомольці, котрі складають кістяк молодого загону шахтарів.

Другий рік нової п'ятирічки розпочався і протікає, можна сказати, нормально. Розробляються дві лави, кожна з яких дає за добу 1000 тонн палива. Виконується виробниче завдання. Звичайний ритм, за яким ховається напружена будья, творчість пошуку, неспокій людини, котра живе інтересами держави.

Комсомольський комітет приділяє велику увагу особистим комплексним планам молодих виробничників.

Перш ніж судити про роль цих планів, хотілось би розповісти, як приймали їх молоді шахтарі. Це була подія урочиста. Обговорювалися вони на зборах дільниці, в присутності старших робітників, ветеранів виробництва, керівників, комуністів. Дехто з юнаків скептично поставився до самої ідеї, та коли помітили, наскільки серйозно сприймають її більш досвідчені, посерйознішали самі. Стали обдумувати кожний пункт, зважаючи на його реальність. І вийшли плани діловими, глибокими, справді перспективними.

На шахті створено два комсомольсько-молодіжних колективи. У віданні одного з них, автоматників, знаходяться

КОЛИ ПЛАНИ — ДІЛОВІ

автоматичні установки по обслуговуванню конвейсрів. Бригідиром у автоматників комуніст Володимир Колесник, а групкомсоргом — Михайло Чернявський. Кожен із членів бригади, котрий ледає сповнилося піроку, має особистий комплексний план. Між іншим, у планах передбачені деякі раціоналізаторські заходи. Очевидно, не випадково саме ця бригада відзначилась у раціоналізаторському русі.

Автоматники бригади В. Колесника, серед них першими можна назвати Михайла Чернявського, Віктора Репенька, Геннадія Ерьоміна, розробили систему радіуправління автоматами по відкачуванню води. Їхній винахід проходить випробування. Річний економічний ефект очікується в сумі 8 тис. карбованців.

Досягнення комсомольсько-молодіжного колективу електриків Ігоря Бараненкова в раціоналізації значно скромніші. Але у праці, безперечно, електрики не поступаються автоматникам. Особистий план виступає фактором зобов'язуючим, мобілізуючим. При складанні Ленінського заліку кожен член ВЛКСМ доповідав про виконання комп-

лексного плану. І доповідалиме ще. На зборах, на засіданнях комітету. Та й відповідальність за дане, перед колективом, слово не слід скидати з рахунку. Слово шахтаря — як клятва. Він не порушить його.

Прекрасна ділами молодь, прекрасна пориваннями. Але поривання її — не стихія, а осмислені, цілеспрямовані вчинки. Комплексні плани допомагають юнакам зосередити зусилля на певній справі, котра найбільш до вподоби і в якій найкраще можуть проявитися здібності, індивідуальні риси характеру шахтаря.

Якщо я скажу, що електрослюсар енергомехслужби Володимир Коваленко працює чудово, я, по суті, нічого не скажу про нього. Як побачите Володю в роботі та уважно приглянетесь, — лиш тоді зумієте оцінити його. Він любить трудове суперництво, любить змагатися у вправності на конкурсах. І ось здобув перше місце у змаганнях молодих токарів комбінату «Олександрівський».

Отак і в громадському житті, у спорті. Якщо хтось поставив собі якусь мету,

наполегливо, терпляче домагається її здійснення. Віктор Репенько пообіцяв здобути перший розряд з баскетболу. І здобув його. Машиніст шахтних машин і механізмів Василь Куляєв намітив удосконалювати вміння у масово-політичній роботі. На своїй дільниці він проводить політінформації не лише з комсомольцями, а й з усіма робітниками.

Хотілось би згадати той значний обсяг роботи, який здійснюють «прожектористи». Начальником штабу у них Борис Соловйов. Вони помітили, що під дощами знаходиться придатне до використання обладнання, в іншому місці не засипана канава, порушується техніка безпеки. Виступили у стіннівці. Не обійшлося без конфліктів, без образ. Та «прожектористи» це не зупинило, головне — щоб виправити недоліки. А особисте, хай навіть неприємне, минеться.

Комплексні плани в процесі їх здійснення можуть зазнавати змін, і навіть значних. Нічого осудливого в цьому нема. Навпаки, це говорить про те, що плани — не папірець, котрий, написавши наспіх, залишили припадати пилом, а необхідний елемент дії.

У планах багатьох молодих шахтарів є пункт: достроково виконати зобов'язання другого року п'ятирічки. Чи й ширше: п'ятирічку. Запевняю, ці пункти будуть виконані.

Д. КУКСА,

секретар комсомольського комітету шахти «Верболозівська»,
м. Олександрія.

На честь 50-річчя «Молодої гвардії»

У місті комсомольської слави Краснодоні дано старт агітпробів, присвяченому наступному 30-річчю створення підпільної організації «Молода гвардія». Після урочистого мітингу біля пам'ятника молодогвардійцям яскраво оформлені автобуси в супроводі ескорту мотоциклістів проїхали по центральній вулиці міста і взяли курс на Станічно-Луганський район.

У дорозі учасники агітпробігу зустрінуться з трудящими. Вони розкажуть їм про безсмертний подвиг юних героїв, про успіхи з якими спадкоємці героїчної слави Краснодона йдуть на зустріч невсталим ювілеям СРСР.

(РАТАУ).

Вірші про безсмертний подвиг

«Молода гвардія» в поезії — така збірка, присвячена красномонському підпіллю, вийшла в світ у книжковому видавництві «Донбас». Шістдесят авторів з різних країн Європи, Азії, Америки, Африки беруть участь у цьому незвичайному виданні, і кожний з них говорить про своє захоплення безсмертним подвигом молодогвардійців.

Поряд з відомими віршами Михайла Матусовського «Слухайте, товариші!» в книзі надруковано «Пісню молодогвардійців» Качали Аль-Гізулі з Судану, уривок з поеми «Молоді серця» Агустініон Нетю з Англії, вірші болгарського поета Захари Іванова «Хвилини одного безсмертя» та інші.

Збірка відкривається передмовою письменника, Героя Радянського Союзу Юрія Збіанського.

(РАТАУ).



НА ОСОБЛИВИЙ РАХУНОК

Дорогами Голованівського району нерідко курсують автомашини з металевим бруктом. Юнаки і дівчата збирають його, щоб одержати гроші, здати на особливий рахунок. Понад два місяці в районі йде збір коштів на будівництво пам'ятника героям-комсомольцям Кіровоградщини.

Найкращі справи, поки що, у молодих побужан. Комсомольсько-молодіжна бригада монтажників, якою керує Володимир Шмаровоз, одержала квитанцію за реалізований металом на 181 карбованець 52 копійки. Комсомольці і молодь Побужького — одні з ініціаторів патріотичного почину, тому їй турбуються, щоб ріс особливий рахунок.

Всього по району зібрано вже на спорудження пам'ятника 442 карбованці.

О. БОКОВЕНКО.

ФОТОІНФОРМАЦІЯ

Комсомолець колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Бобринецького району Володимир МІЩЕНКО відмінив наступ на районному конкурсі майстрів машинного доїння. Юнак виборов третє місце, поступившись першістю лише досвідченим Ганні Іванові (радгосп «Червоний землероб») та Герою Соціалістичної Праці Олені Новак з колгоспу «Комінтерн».

На фото вгорі: В. МІЩЕНКО.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Нелегко завоювати перехідний вимпел обласної газети «Молодий комуніст». Із дев'яти комсомольсько-молодіжних бригад, які працюють на будівництві Побужького нікелевого заводу, ця винагорода дістається крапці. Ось чому Володимир Пінківський (зліва) і Анатолій Редичук (справа) — друзі в житті і суперники на роботі. Бригади, очолювані ними, заклали договір на соціалістичне змагання. Цього разу вимпел газети виборола бригада Володимира Пінківського.

На фото: Володимир Пінківський (зліва) і Анатолій Редичук обмінюються договорами на соціалістичне змагання.

Фото Г. КОРОТКИХ.



Семинари по вивченню твору В. І. Леніна «Про робітничу організацію» Центром вивчення марксизму-ленінізму комуністичної партії Англії і приурочені до 70-ї річниці виходу книги в світ, діють, незважаючи на репресивний закон «Про заборону комунізму», і охоплюють широкі верстви населення, насамперед — робітників.

До 50-річчя з дня народження Георгія Дмитрова видавництво БКП випустило у світ збірку його вибраних творів у 8-х томах, які містять статті, промови, доповіді, листи, що відображають кипучу діяльність визначного діяча міжнародного комуністичного і робітничого руху, організатора і керівника соціалістичної революції та народно-демократичної держави в Болгарії.

З великим успіхом у Будапешті проходила виставка прикладного мистецтва ряду радянських союзних республік, на якій загальний інтерес викликали туркменські і вазахські вимпелі, грузинська кераміка і карбування, виготовлені руками українських майстрів прикраси з гірського кришталю і надбродароцьких каменів, посуд із скла.

Понад мільйон трудящих НДР щоразу відпочивають за профспілковими путівками в мальовничих місцях республіки — від балтійського узбережжя до тюрінського лісу, а до 1975 року кількість таких путівок збільшиться вдвоє.

Великим концертом завершилися в Улан-Баторі дві культури і мистецтва трудящих сільськогосподарського об'єднання «Ленінський шлях» Гобітайського аймака, які добилися права показати свою художню майстерність глядачам столиці завдяки найвищим виробничим показникам, а також успіхам у розвитку культури.

На очах у багатьох мешканців румунського села Флорешті в новітній Мехедіні на місці пагорба недалеко від села утворилася велика долина, а коли запанувала тиша і пил розвіявся, люди побачили, що ліс, який ріс на вершині пагорба, опустився і змінився цілим фінансом, гадаючи, що воно має карстовий характер.



СВОЄ ВІДСПІВАЛИ...

Нотатки з заключного концерту II туру

Республіканський фестиваль самодіяльного мистецтва, присвячений 50-річчю утворення СРСР, за своїми масштабами та масовістю перевершує всі попередні огляди та фестивалі. Тисячі самодіяльних колективів демонструють високу виконавську майстерність та справжню любов до самодіяльного мистецтва.

Проте творче обличчя кожного колективу визначається не лише художнім рівнем виконання репертуару, але й багатством цього репертуару. Заключний концерт II туру фестивалю в Бобринецькому районі послужив тому яскравим прикладом.

Колективи художньої самодіяльності і їх керівники не

збагатили програм своїх виступів новими високохудожніми творами, які б гідно відобразили героїку радянської дійсності, велич і красу нашого життя, чуття єдиної родини. Чудово, коли самодіяльні хоріві колективи урізноманітнюють свій репертуар перлинами народної творчості. Проте на фестивалі хотілося б почути і побачити виконання ще й творів, які прославляють наше радянське союдення.

На заключному концерті, який мав стати демонстрацією різноманітних жанрів худож-

же борються з нею в Бобринецькому районі 3 67 клубних працівників 37 не мають середньої фахової підготовки. 4 з них навчається в культосвітньому училищі. Здавалося б, замість тих, що виїхали, потрібно було терміново направити гідних кандидатів до обласної школи підготовки керівників художньої самодіяльності. Проте відділ культури мало турбується про виховання нових кадрів. При плані 18 бобринецькі колгоспи направили до цієї школи лише 9 слухачів.

Це і пояснює бідність фестивального репертуару, і низький, в окремих випадках, рівень виконавської майстерності його учасників.

Навряд чи варто шукати ще якихось пояснень бобринецьким фестивалістичним невдачам. Заключний концерт II туру, як і вся підготовка до нього, пройшов у атмосфері стихійності і компанієвщини.

Це доводять і такі, може й не вирішальні, але досить красномовні факти. В порушення Положення про фестивалі, його учасникам в Бобринці організатори того заходу не вручили пам'ятні фестивалістичні значки. А на заключний концерт, на цей екзамен самодіяльних митців, не приїхали голови сільських фестивалістичних комісій.

«Логіку» цих людей петко розгадати. Ми, мовляв, своє відспівали, а після нас...

Н. ЛІВАШНИКОВА,
інспектор обласного управління культури.



Закінчився навчальний рік. Юнаки та дівчата музично-педагогічного факультету Кіровоградського педінституту складають творчі звіти перед своїми педагогами, громадськістю міста. З успіхом пройшов звітний концерт жіночого хору факультету, яким керує В. М. Горбатюк. В репертуарі колективу: твори композиторів-класиків, пісні радянських авторів, народні мелодії. На знімках: праворуч — виступає жіночий хор, ліворуч — соло виконує декан факультету П. ІКОЛАЄНКО.

Фото Н. ЗУБЧЕНКО.

1972 РІК — МІЖНАРОДНИЙ РІК КНИГ

Найсерйознішому читачеві — дитині

За пропозицією делегації Радянського Союзу Генеральна конференція ЮНЕСКО оголосила 1972 рік Міжнародним роком книги. Те, що цю пропозицію внесла делегація СРСР, не випадково. Адже Радянський Союз по праву вважається державою повної грамотності.

Про любов наших людей до книги свідчать хоча б такі цифри: за роки Радянської влади видано 2,5 мільйона різних творів. Загальний їх тираж — 36 мільярдів примірників. Це — багатство, якому не скласти ціни. Тираж одних тільки дитячих книг збільшився за роки Радянської влади на чотири мільярди примірників.

Для юних читачів у цьому році вчетверте вийдуть твори А. Гайдера, Л. Касіяна та інших дитячих письменників. Вже побачили світ перші книги ювілейного видання «Бібліотеки піонера». В 12 її томах діти прочитають кращі твори 35 радянських письменників: М. Носова, Л. Воронкової, С. Баруздіна та багатьох інших.

Полюбившись читачам також книги з серії «Радянський Со-

юз», «Ти по країні йдеш», «Честь, відвага, мужність», «Юні герої», «Тобі в дорогу, романтик». Щойно вийшла книга М. Прилежасової «На XXIV з'їзді». Вона видалася в серії «Оповідання про дев'яту п'ятірку». Це — прекрасний подарунок дітям.

Серед книг, які вийшли нещодавно і вийдуть незабаром — твори лауреатів Ленінської премії А. Барто «За квітами в зимовий ліс», вірші останніх років Гуляма Гафурі, «Брестська фортеця» С. Смирнова, «Повісті гір і степів» Ч. Айтматова, «Високі зорі» Р. Гамзатова, повісті лауреата Державної премії СРСР М. Дубова, лауреатів Державної премії УРСР ім. Шевченка П. Воронька «Повінь», В. Канівця «Ульянови», цикл повістей нашого письменника-земляка В. П. Козаченка, книга лауреата премії ім. Ленінського комсомолу Н. Думбадзе «Я бачу сонце», поема «Трояндові діти» Н. Забіли — лауреата премії ім. Л. Українки і багатьох інших. У Звітній доповіді на XXIV з'їзді КПРС Л. І. Брежнєв відзначив, що радянський народ

по праву вважається найбільш читаючим у світі. Це дійсно так. Дитячі і сільські бібліотеки нашої області відвідує 147190 юних громадян, які за 1971 рік прочитали понад 1895 тисяч книг. Вони мають можливість користуватися фондом у 2305 тисяч книг. Кількість книг для учнів 1—8 класів у сільських бібліотеках становить 1180000 примірників.

Для більшої популяризації літератури у Міжнародному році книги бібліотеки області проведуть місячники книг, тиждень літератури братніх республік, дні відкритих дверей для вчителів, батьків, піонервожатих. Але найбільша увага приділятиметься вихованню культури читання.

«Чудо, ім'я якому — «книга», «Книга твій друг — бережи її», «Як читати книгу» — такі бесіди прослухають юні читачі.

Успішне проведення Міжнародного року книги сприятиме новому піднесенню значення книги, зміцненню авторитету Радянського Союзу.

А. КУКІСЕНКО,
ст. бібліограф обласної дитячої бібліотеки ім. А. Гайдера.

П. Безтака

ЧЕРВОНОЗОРІВЦІ

(Продовження. Початок в газетах за 18, 23, 25, 27, 30 травня та 1, 3, 6, 8, 13, 15, 17, 20 червня).

Колишні заводські активісти безстрашно зиступали проти підступних дій куркулів. Так, в комуні «Батьківщина» Татарівської сільради (нині с. Комишувате Новоукраїнського району) до приїзду Івана Кривошея орудувала банда куркулів, яка продовжувала експлуатувати сільську бідноту. Очолени двадцятитисячним незалежним селяни викрили й вигнали куркулів з комуні і створили колгосп «Шлях Леніна». За короткий час, як повідомляла республіканська газета, цей колгосп збільшився у два рази і досяг значних господарських успіхів. Серед колгоспників розгорнулося соціалістичне змагання. Іван Кривошея організував комсомольський осередок і добре налагодив у селі культурно-освітню роботу.

Не послаблював колектив заводів зв'язків з колгоспним селянством і в наступні роки довоєних п'ятирічок. Уже на мить першої п'ятирічки він став постійним шефом сімнадцяти колгоспів, одного радгоспу і трьох МТС Елисаветградського району. Дбаючи про ефективність робітничого шефства, комуністи на заводській партійній конференції 1934 року ухвалили: «Треба поставити роботу так, щоб за п'ятирічний колгосп відповідало, як за цей свого виробництва».

Тримали і зміцнювали червонозорівці також інтернаціональні зв'язки. Вони листувалися з польськими комсомольцями, протягом 1929—1932 рр. підтримували постійні зв'язки з німецькими комуністами і робітничими заводами Ланца (м. Мангейм), надавали матеріальну допомогу і моральну підтримку румунським політичним в'язням у м. Браїлі і Народному фронту в громадянській війні в Іспанії.

Скільки тоді і ініціативи комуністів і комсомольців на заводі було проведено: наділення і добровільних відряджень у фонд оборони СРСР, фонд МОДР'у, фонд іспанських патріотів, фонд колективізації тощо!

Таке трудове і політичне піднесення на заводі було закономірним. Воно пояснюється насамперед новою роллю робітничого класу в умовах соціалізму, перетворенням його з класу експлуатованого і безправного в пануючий клас, у справжнього господаря своєї країни. За роки Радянської влади докорінно змінилися соціально-економічне становище та умови праці робітників. В умовах нового ладу вчорашні пролетарі стали займати керівні посади в партійних, радянських і господарських установах. Так, у 1931 році Всеукраїнський з'їзд Рад обрав членом ВУЦВК токаря-орденоносця «Червоної зірки» Івана Климовича Іщенко. В минулому простими робітниками були тодішній секретар Кіровоградського міського партії Олександр Семенович Гупалов, голова міськеккомконку Михайло Трохимович Степанов, техник Віра Семенівна Грищенко, яку в 1938 році трудящі обрали депутатом Верховної Ради УРСР. Перший раз Віра Грищенко пройшла у заводські ворота в пам'ятному 1929 році 17-річною неписьменною дівчиною. Своє трудове життя почала ще з 9 років — у наймах у куркулів. Не раз тоді скривдене діва обливалося гіркими сльозами від жалю та образ. Але з вступом на завод убоге одноміснє життя колишньої наймички змінюється на багатобірне, повнокровне життя в робітничому колективі. Як раділа вона, що виробляє машини, які розгинають сплини мільйонам людей на селі.

Незабаром Віру приймають до комсомолу, вона починає вчитись, посилено працює над підвищенням свого культурно-технічного рівня, без відриву від виробництва закінчує семирічку. Як одна з кращих ударниць, у 1932 році вступає до лав партії. А в 1937 році її як кращу стахановку і здібну, технічно грамотну робітницю висунуто на посаду техника-інструментальника механічного цеху. Самовіддана праця дівчини, що прайшла шлях від неписьменної наймички до державного діла, зробила її відомою на всій Україні. Нині Віра Семенівна Грищенко на заслуженому відпочинку.

Сьогоднішні червонозорівці з гордістю називають імена колишніх своїх товаришів по цеху, які одержали всенародне визнання. Такими вихованцями заводу є Маршал авіації В. О. Судець, письменники Я. А. Мацієвич, С. А. Трегуб, О. І. Рохович, відомий інженер, лауреат Державної премії, конструктор «Волги» М. Чинченко, народні артисти СРСР Михайло Гришко, Петро Селіванов та інші.

З кожним роком неухильно зростає матеріальний добробут робітників. Як свідчить статистика, уже за перші два роки індустріалізації середньомісячна зарплата червонозорівців зросла майже в півтора рази і стала вищою проти довоєнного рівня на 40 процентів. Не мавши швидко зростає вона і в наступні роки соціалістичного будівництва. Тільки за 1937—1940 роки місячна зарплата робітників у середньому зросла на 75 процентів. Напередодні війни зарплата (в цінах відповідних років) стала майже в 8 раз вищою, ніж до революції. Волночас була значно знижена квартплата, плата за електроенергію, користування водопроводом тощо. Крім того, робітники стали користуватися багатьма благами нового суспільства, про які вони не могли і мріяти до Жовтневої революції. Щороку тисячі червонозорівців лікувалися й відпочивали в санаторіях і будинках відпочинку, а їх діти оздоровлялися у піонерських таборках. Поліпшилися житлові умови. В місті виростили нові робітничі райони Червонозорівка та Нова Балашиха. В побут робітників міцно ввійшло радіо, патефон, велосипед, мотоцикл тощо.

На заводі кожному робітникові були створені умови для підвищення свого освітнього і культурно-технічного рівня. З 1930 року запроваджено семигодинний робочий день, покінчено з неписьменністю.

Кілька років при заводі працював інститут сільськогосподарського машинобудування, два технікуми, робітфак, школа ФЗУ, багато різних курсів. Технічним і загальноосвітнім навчанням охоплювалася більшість червонозорівців. Кращих молодих робітників завод відряджав на навчання у різні навчальні заклади. Тільки в першій половині 1929—30 господарського року на навчання було відряджено 712 молодих червонозорівців.

У робітників підвищується інтерес до театру, літератури, музики, ширшим ставав їх культурний світогляд. На заводі працювало більше десятка різних самодіяльних художніх гуртків. Появилися свої таланти з усіх видів художнього мистецтва.

12-тисячний колектив червонозорівців, крім десятків міських, користувався двома заводськими бібліотеками. В цехах систематично діляли 14—20 пересувних бібліотек.

Здійснилися слова Леніна, який на VIII Всеросійському з'їзді Рад говорив: «Треба добитися того, щоб кожна фабрика, кожна електростанція перетворилася в вогнище освіти».

Одним з таких вогнищ в роки Радянської влади і стала «Червонозірка», що переживала тоді свою другу молодість.

У завзятій і натхненній праці час минав швидко і непомітно. Кожний новий патріотичний почин знаходив серед червонозорівців широкий відгук. В числі кращих людей заводу з'явилися все нові й нові імена. До Почесної книги Всесоюзної сільськогосподарської виставки 1940 року було занесено 48 кращих червонозорівців. Серед них директор заводу М. Н. Шинкаревич, секретар заводського парткому М. Ф. Лобасенко, головний інженер І. М. Есько, старші конструктори А. Ф. Кобчинський, П. Й. Рибчинський та ін. 1 травня 1941 року на заводській Дошці пшани гордо красувалися імена і портрети багаторатників О. Н. Ситника (цех № 10), М. М. Цанчика (цех № 2), І. І. Катани (цех № 5), М. Л. Добкіна, О. Є. Бур'янової (цех № 7), І. П. Марченка (цех № 1).

Відкривалися перспективи ще більшого розвитку і розквіту. Та мирна праця радянських людей була перервана війною.

(Далі буде).

І.—
Я ТРИМАЮ на долонях при-
гірш масного чорнозему.
Ось вона, наша земля-году-
вальниця! Найщедріша в світі!
Я не раз бачив, якою радістю
саяли очі агронома чи механі-
затора, коли вони ось так три-
мали жменю землі...
Але чому так низько опусти-
ла до землі своє помережане
зморшками-турботами обличчя
ця сивочола жінка в чорному
одязі? Чому, тримаючи в руках
жменю чорнозему, вона так
рясно поливає його слізьми?
Не може стримати сліз і дочка
цієї жінки, що стоїть поруч.
— Заспокойся, мамо, — прохав
вона.
— Ця земля полита кров'ю твого
батька, — мовить мати. — Хіба ж
можна бути спокійною...
— Ольго Харитонівно, — до жі-
нок підходить директор школи
Я. Г. Зозуля, — вас уже чекають
наші піонери. Хочуть почути роз-
повідь про Григорія Дем'яновича...
Вона дбайливо, навіть з яко-
юсь святістю, бере жменю землі
і з братської могили, кладе в
мішеночку, перев'язує його
стрічкою...

ІІ.—
Т УТ, БІЛЯ Оситняжки, взимку
та ранньої весни вогненно-
го 1944 року кипіли бої. Фа-
шистські броньовані колони

будь-що спішили пробитись
через кільце, що скувало вели-
кі сили гітлерівців у районі
Корсунь-Шевченківського.
— Гранати до бою! — пере-
силюючи гуп канонади, нака-
зав командир, коли ворожі
танки підійшли до окопів.
— Передайте Огарю, хай від-
січе піхоту від танків! — це
аж наказ кулеметників.
— Стояти насмерть! Не про-
пустити жодного танка! — зно-
ву несло над окопами.
— Єсть, стояти! — і Григорій
Дем'янович весь приріс до
кулемета, адвеляючись вперед,
де за танками виднілись сіро-
зелені фігури фашистів.
Вже вкотре цього дня (а чи
ночі?) йому доводилося відби-
вати атаки. «Не пройдете, га-
ди, тут вам і кінець!» — без-
звучно шелочуть губи. А куле-
мет поливає піхоту свинцевим
дощем.
Мінішню від сплаву крунаської
сталі виявилася стійкість рачи-
нських гвардійців. І цього разу не
прорвали їх оборони. Залишили на полі
бою кілька палаючих танків і де-
сятки трупів... Білясь гвардійці, як
герої, і багатьох тоді недорахува-
лось наші воїни, а ще більше
фронтівих побратимів віднесли до
приміщення середньої школи, де
містився польовий госпіталь. З та-
жких пораненням попав туди і від-
важний кулеметник Григорій Огар
з Кабардино-Балкарії, лежав тут
поряд з росіянами і казахами, бі-
лорусами і вірменами. З багатьма



синами братніх народів, які в ті-
сну годину пліч-о-пліч, наче казкові
чудо-богатирі, стали на захист сво-
єї Батьківщини.
... А через кілька днів непо-
далі школи виросла ще одна
братська могила. На фанерній
зірці, що височіла над нею, уї-
мічним олівцем випиано нові
імена, серед них і його —
Огаря Григорія Дем'яновича.
А в далаку Кабардино-Балка-

рію полетіла сумна звістка:
«Ваш чоловік загинув смертю
героя в боях за нашу соціаліс-
тичну Батьківщину... Вічна сла-
ва героям!».

ІІІ.—
Б АГАТО років минуло відго-
ді. Відшуміли веснами, від-
плили у безвість талі води. За-
кучерявилися нові садки і гаї,
виросло нове покоління. Але є
таке, про що не забути ніколи
і нікому. Пам'ять серця бере-
же навечно імена героїв-воїнів.
На їх могилах завжди палають
квіти.
— Нема невідомих героїв, —
такий девіз червоних слідопи-
тів Оситняжкої середньої шко-
ли Новомиргородського райо-
ну. — Хай кожне ім'я засяє,
розкаже про себе...
На чавунних плитах бронзою
відсвічують написи: Завратин
Микола, Іжик Іван, Іламов Са-
лам, Обухов Василь, Огар Гри-
горій... Їх десятки, сотні. І за
кожним — доля, нерозкрити
книга, яку треба прочитати...
Живі пам'ятають про вас, ге-
рої Червоні слідопити села
Оситняжки розшукали сім'ю
сина Кабардино-Балкарії, напи-
сали рідним воїна про його
подвиг.
«Я читаю листи з України і се-
рце моє сповнюється теплом. Ось
уже близько 30 років минуло, як

загинув у бою мій чоловік, а я і
ні люди той землі, де він пролив
кров і наоки залишивши спочивати,
завжди пам'ятають про нього, бе-
режуть його могилу...
Я провела Грину на фронт, —
писав Новомиргородським слідопи-
там Ольга Харитонівна, — а сама
трудилась, не покладаючи рук, ви-
хувала двоох дітей. І в тілу ми
кували перемогу над фашизмом.
Кували свою прагню, ночей не до-
спали, недоїдали, все робили для
перемоги... Мою працю Батьківщи-
на відзначила медаллю...
З одного металу ллють ме-
далі — і за подвиг бойовий і
за подвиг трудовий. Медаллю
«За відвагу» Батьківщина-мати
відзначила ратні подвиги Гри-
горія Дем'яновича Огара.
А днями оситняжські слідопи-
ти отримали листа від сина
героя — Миколи.
«Батько брав участь у геро-
їчній обороні Одеси, а потім і
Севастополя, писав мені про
бої за села і міста України,
переможний наступ наших вій-
ськ. А в березні 1944-го прий-
шло повідомлення... Ми не
знали, де його могила. Спаси-
бі, вам, юні слідопити з Украї-
ни, за те, що розшукали нашу
сім'ю... Мати із сестрою вже
побували на могилі батька,
приїду на Україну і я. Тепер
у нас багато друзів на Кірово-
градщині...»
Іван РОМАНЕНКО,
працівник райгазети «Чер-
вона зірка».
м. Новомиргород.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ ВІДВЕРТІСТЬ— ЧЕРЕЗ УСЕ ЖИТТЯ

**«СПАДЩИНА» А. СОФРОНОВА
У ПОСТАНОВЦІ ФРАНКІВЦІВ**
П'єса відомого російського драматурга А. Соф-
ронова «Спадщина» належить до так званих соціально-
побутових драм.
Драма А. Софронова привертає увагу насамперед
гостротою ситуації, якоюсь нищівною відвертістю.
Щоправда, конфлікт між Варварою і Костею Шумо-
вими, розгорнений в драмі, вирішений автором де-
що традиційно: хороша дружина і поганий чоловік.
На щастя, в художньо-естетичному плані вистава нічого не
втрачає. Режисер-постановник заслужений діяч мистецтв
РРФСР В. Менашев наголошує на тому, що в різних випад-
ках життя людини повинна бути безкомпромісною. Головна
героїня п'єси, дочка генерала Недосекина Варя, не могла
стерпіти заради сім'ї, про що умовляли її всі причетні до
війнового розладу. Артистка В. Смілян-Беріака, що грає цю
роль, переконує в щирості душі своєї героїні, в її мужності,
жіночій гідності.
І ще в одному переконує актор і його герой —
не старіють душою ветерани. Колись Недосекин
відстояв Батьківщину в грізних воєнних випробуван-
нях, тепер же в них ворог інший — лицемірство, его-
їзм, черствість і можна бути впевненим, що в цій
боротьбі перемога буде за Недосекиним і його дру-
жинами. Перший крок вже зроблений. Як естафету
приймають з рук Недосекина його життєві принципи
Саша, внук Недосекина (артист Мозговий) і його то-
вариш Петя (артист Е. Шах). В зв'язку з цими обра-
зами особливо хочеться підкреслити, що «Спадщи-
на», — то велика, цікава розмова з сучасником. По-
ступове усвідомлення свого місця на землі, спо-
бов'язку перед партією, народом, перед тими,
хто кров'ю своєю здобував мир для нашої країни —
ось характерні риси молоді. В фіналі Саша говорить:
«... Земля... Стоїш, а вона твоя. Відповідаєш за все...»
Хіба це не Недосекина слова? Хай сказані вони вну-
ком, але ж зародились під впливом діда. «Душу, ду-
шу дав мені ти, дідуся!» — вигукнув Саша. Для Кос-
ті Шумова, батька Саші — це всього лише красиві
слова, але для всіх — істина, грані мудрості і краси.
Хі ніколи не зрозуміли лицеміру, зраднику чистоти і ш-
ирості Кості Шумова (жарди справедливості слід відмітити,
що С. Станкевич, який в цілому героїчно виступав в
цій ролі, певно слід було б викинути більше довір'я до гля-
дача і не нагадувати різким, незграбним виправданням за-
собами переконати глядача в очевидному). Ми не говоримо
про кожного виконавця ролей у виставі, в ній багато ціка-
вих акторських робіт, і, певно, не обійтись без традиційно-
го узагальнення про злагодуєність звучання акторського
ансамблю. Але хотілося б відзначити ще одного, точніше,
одну учасницю вистави, артистку Л. Томашівську, що грає
Терезу, жінку зі своєю трагедією. Трагедією самотності.
Подобається у виставі художнє оформлення (ху-
дожники — заслужений діяч мистецтв РРФСР М. Ула-
новський), яке вражає своєю простотою та лаконіч-
ністю. В цілому вистава франківців полишає дуже
приємне враження. Вона будить гарні думки, світлі
почуття.

В. ФЕДОРОВА.

ГПО НА НОВОМУ МАРШІ



СВЯТО СИЛЬНИХ, МУЖНИХ, СПРИТНИХ

Військово-спортивна гра
в Кіровоградському будівельному технікумі

Зростає майстерність перш за все
сприймає масовість. Під таким гаслом
проходять всі спортивні заходи у Кіро-
воградському будівельному технікумі.
Змагання тут розпочинаються у групах,
закінчуються — фіналами першості на-
вчального закладу. Це дає змогу всім
юнакам і дівчатам перевірити свої сили
в декількох видах спорту, а виховате-
лі відкрити нові таланти.
Цього дня на спортивному майданчи-
ку виникали найсильніші — коман-
ди-переможниці попередніх змагань, а



На фото вгорі:
розбирання і скла-
дання автомата, (пра-
воруч) подолання
«муги» перешкоди. Ви-
зу — переможці ві-
ськово-спортивної се-
гафети О. КОРЯКІН,
М. ЧЕРВЕНЦУК,
П. БАГНЮК.



подолати смугу перешкод, надати пер-
шу допомогу «потерпілому», юнакам —
не менше п'яти разів (разом з військо-
вою амуніцією) підтягнутися на пере-
кладні, фінішувати на велосипеді.
Краще від інших на першому етапі
з своїм завданням справився учень
другого курсу Олександр Корякін. Він
ліг швидко і спритно. Не отримавши
жодного штрафного очка (за кожне
очко команди нараховувались додаткові
п'ять секунд) Олександр пересів еста-
фету Ларісі Червенчук. Та ось бороть-
ба загострилась. — Ларису наздогна-
в Оля Мазуркевич. Майже одноразо-
во спортсменки передають естафету на
третьому етапі. Тут поза конкуренцією
був командир групи будівельників дру-
гого курсу Микола Багнюк. Команда
цієї групи показала час 7 хвилин 29,4
секунди.
Представники інших колективів нама-
гаються підійти до цієї результату, але
жодній з команд зробити цього не
вдається.
Отже, переможцями військово-спор-
тивної гри стали другокурсники Олек-
сандр Корякін, Лариса Червенчук, Ми-
кола Багнюк. Лише на 11 секунд від
переможців відстала команда, за яку
виступали А. Товгач, Л. Андрієвська та
О. Дішловий. Третє місце виборола
друга команда студентів другого курсу.
Свято закінчилося масовими змаган-
нями, здачею нормативів комбінесу
ГПО.
Навчальний рік закінчено. Та, будучи
на канікулах, учні будівельного техніку-
му склали особисті плани, за якими
будуть тренуватись, щоб у новому році
успішно скласти окладені із фізичної
та військово-технічної підготовки.

Ю. СТОРЧАК.

МЕЛІСЕКРАН
ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
СУБОТА, 24 ЧЕРВНЯ. ПЕР-
ША ПРОГРАМА. 9.05 — Ко-
льорове телебачення. Гімнати-
на для всіх. (М). 9.35 — Новини
(М). 9.45 — Кольорове теле-
бачення. Концерт. (М) 10.15
— Для дітей. Телефільм «Ніна
Ільов». 3 і 4 серії. (М). 10.45 —
Науково-популярна програма

«Здоров'я». (М). 11.15 — Кон-
церт. (М). 11.45 — Програма
Якузької студії телебачення.
(М). 12.30 — «Літературні чи-
тання». (М). 12.50 — Кольоро-
ве телебачення. Програма
мультфільмів. (М). 13.20 — Те-
лефільм «Товариші наші». (М).
(М). 14.20 — Кольорове теле-
бачення. «В світі тварин». (М).
(М). 15.30 — «Міжнародна па-
норама». (М). 16.00 — Кольо-
рове телебачення. «Музичні
зустрічі». (М). 16.30 — Пробле-
ми удосконалення управління
народним господарством. (М).
17.00 — Для воїнів Радянської
Армії і Флоту. (К). 18.00 —
Інформаційна програма «Віс-
ті». (К). 18.30 — Народний те-

леунверситет. (К). 19.00 —
Кінофестиваль, присвячений
50-річчю утворення СРСР. Кі-
нотрилогія «Ходімо по муках».
111 серія. «Похмурий ранок».
(М). 20.45 — На добраніч, ді-
ти!». (К). 21.00 — Програма
«Час». (М). 21.30 — «Кінопа-
норама». (М). 23.00 — Новини.
(М).
ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 —
«Пошук». (М). 18.00 — Новини.
(М). 18.10 — Я. Волчок. «Фізи-
ки і лірики». Спектакль Мос-
ковського драматичного театру
на Малій Бронній. В перерві —
кінопанорама. (М). 21.00 —
Програма «Час». (М). 21.30 —
«Запрошуємо на пісню». (К).
22.30 — Вечірні новини. (К).

НЕДІЛЯ, 25 ЧЕРВНЯ. ПЕР-
ША ПРОГРАМА. 9.05 — Ран-
кова гімнастика для дітей.
(М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 —
Кольорове телебачення. Про-
грама мультфільмів. (М). 10.15 —
«Музичний кіоск». (М). 10.45 —
Кінопанорама. (М). 11.15 — Для дітей. Телееск-
такль. (М). 12.15 — Для воїнів
Радянської Армії і Флоту.
(Ташкент). 12.45 — Всесою-
зний фестиваль народної твор-
чості, присвячений 50-річчю
утворення СРСР. (Ростов-на-
Дону). 14.00 — Новини. (М).
14.05 — «Сільська година».
(М). 15.05 — Кольорове теле-
бачення. «Вігач з Янтарно-
го». Художній фільм. (М).

16.15 — Телевізійний народний
університет. (М). 17.00 — Ко-
льорове телебачення. «Клуб
кінополюсників». (М). 18.00 —
«На меридіанах України».
(К). 18.30 — Телефільм. (Кіро-
воград). 19.00 — «Таланти
твої, Україно». (Івано-Фран-
ківськ — Львів). В перерві —
кіножурнал «Радянська Украї-
на». (К). 20.45 — «На добра-
ніч, діти!». (К). 21.00 — Про-
грама «Час». (М). 21.30 — В
сфпті — «Молодість». «Алло,

ми шукаємо таланти!». По за-
кінченні — новини. (М).
ДРУГА ПРОГРАМА. 18.00 —
Новини. (М). 18.10 — Одноакт-
ний балет «Шопеніана». (М).
18.40 — Телевізійний докумен-
тальний фільм. (М). 19.40 —
Кольорове телебачення. Прес-
м'єра телевізійного художньо-
го фільму «Лісти з мого мля-
на». (М). 21.00 — Програма
«Час». (М). 21.30 — Кіноком-
едія «Річуча панночка». (К).
22.50 — Вечірні новини. (К).

Т. в. о. редактора А. КРЯТЕНКО.

Индекс 61197.